

Тия разтривки посъживиха Комура. Той се ободри и отведнажъ — поразмаха рога, както правѣше, кога искаше да се бори. Всички се засмѣха. Галунка се просълзи.

— Нищо му нѣма! — каза Маринъ.

— Нищо му нѣма, нищо! — повтаряше и Галунка.

Наедно съ другитѣ волове, безъ да става нужда да го разпрѣгатъ, Комура дойде близо до дама. Вървѣше каточе бѣше здравъ. Но тукъ, на две-три крачки отъ вратника, той се поразтрепера като ударенъ, полюлѣ се и падна. Слугитѣ пакъ се насъбраха около него. Като викаха, като го крепѣха кой какъ може, тѣ го изправиха, но за малко: щомъ го оставиха, Комура пакъ легна. Отначало — и това донейдѣ бѣше добъръ знакъ — той лежеше съ подвити нозе подъ себе си, изправенъ, както си лежатъ воловетѣ, когато почиватъ. Но нѣмаше веселъ погледъ, не преживяше. Обръщаше се често назадъ, като да пропѣди муха, и доближаваше муцуната си къмъ търбуха си, къмъ слабинитѣ — тамъ нѣкъде, както се виждаше, бѣше болката му. Дишаше бързо, съ мжка. Понѣкога спираше дѣхъ и неспокойно, съ нѣкаква вътрешна тревога, се вглеждаше въ хората, които го заобикаляха, каточе искаше помощъ отъ тѣхъ.

Слугитѣ се отчаяха, не знаяха какъ да му помогнатъ и само го гледаха. И тѣй като плу-